

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. Š.**, zast. JUDr. Martinem Knobem, advokátem, se sídlem Denisova 585, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2021, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 6. 2023, č. j. 29 Ad 5/2022-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Martinovi Knobovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 7. 2020, č. j. X (dále jen „rozhodnutí ze dne 7. 7. 2020“), zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a to s přihlédnutím k čl. 40 a 45 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“). Žalobce totiž nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla žalobcovy námitky a potvrdila rozhodnutí ze dne 7. 7. 2020. Dospěla k závěru, že žalobce je invalidní v prvním stupni od 4. 8. 2019, neboť míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí 45 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je [obsahuje citlivé údaje]. Žalovaná současně přisvědčila závěru vyplývajícímu z rozhodnutí ze dne 7. 7. 2020 ohledně nesplnění délky doby pojištění pro přiznání invalidního důchodu.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud žalobu zamítl shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud vyšel z posudku ze dne 10. 1. 2023, evidenční číslo SZ/2022/1244-HK-15, který si vyžádal v průběhu soudního řízení od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové (dále jen „posudek PK MPSV“), k posouzení zdravotního stavu žalobce a stanovení data vzniku invalidity. Z něj vyplynulo, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je [obsahuje citlivé údaje], přičemž míra poklesu pracovní neschopnosti byla stanovena podle kapitoly V položky 7b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), na horní hranici 45 %. PK MPSV se tak v uvedeném posudku shodla s lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení a s lékařem žalované. Vznik invalidity byl stanoven ke dni 4. 8. 2019 s ohledem na souhrnnou zprávu ze Spolkové republiky Německo (kde žalobce také pobýval), v níž byla poprvé uvedena [obsahuje citlivé údaje]. Další diagnózy považovala PK MPSV v posudku za posudkově málo významné stavy, které neměly vliv na stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti.

[5] S ohledem na to, že stěžovatel pobýval v posuzovaném období i v Německu, posuzoval krajský soud s odkazem na nařízení č. 883/2004, jakých právních předpisů mělo být použito při posouzení zdravotního stavu žalobce a vyhodnocení data vzniku invalidity. V souladu s čl. 46 odst. 3 tohoto nařízení ve spojení s jeho Přílohou VII dospěl k závěru, že žalovaná správně postupovala pouze podle českých právních předpisů. Pro české orgány sociálního zabezpečení nebylo závazné ani právně relevantní posouzení invalidity žalobce v Německu, ani tam stanovené datum vzniku jeho invalidity.

[6] Krajský soud upozornil, že samotný zdravotní stav ani závěr o datu vzniku invalidity žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává, pouze ověřuje, zda je posudek PK MPSV úplný a přesvědčivý, což v tomto případě považoval za splněné. Posudková komise v něm vysvětlila, jaké zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, včetně jeho hodnocení v rámci kategorizace podle přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a stanovila konkrétní datum vzniku invalidity. K námitce ohledně stanovení data invalidity, které mělo být podle žalobce již ke dni 28. 2. 2018, jak dovodily příslušné orgány v Německu, krajský soud uvedl, že stav k tomuto dni ([obsahuje citlivé údaje]) odpovídal dočasné pracovní neschopnosti, nikoliv invaliditě. V té souvislosti upozornil, že právní předpisy České republiky a Německa jsou v tomto ohledu odlišné.

[7] Krajský soud přesto dodal, že i v případě stanovení data vzniku invalidity již ke dni 28. 2. 2018 by žalobce nezískal v posuzovaných obdobích podle § 40 zákona o důchodovém pojištění potřebnou dobu pojištění.

pokračování

[8] Krajský soud následně přikročil ke stanovení doby pojištění pro nárok na invalidní důchod u žalobce a ve shodě s žalovanou dospěl k závěru, že požadovanou dobu nesplnil. Poukázal na potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 40 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění. Uvedl, že podle § 40 odst. 2 věty první uvedeného zákona v období od 4. 8. 2009 do 3. 8. 2019 (deset let před vznikem invalidity) získal žalobce pouze 1 rok a 176 dnů doby pojištění místo potřebných pěti let pojištění. V období podle věty druhé téhož ustanovení (posledních dvacet let před vznikem invalidity), tedy od 4. 8. 1999 do 3. 8. 2019, získal pouze 3 roky a 38 dnů doby pojištění místo potřebných deseti let. Žalobce podle krajského soudu nedoložil podklady prokazující další dobu pojištění, kterou žalovaná nehodnotila, a neunesl tak důkazní břemeno, které jej v tomto směru tížilo. Krajský soud uzavřel, že žalobce nesplnil jednu ze dvou kumulativně stanovených podmínek vyplývajících z § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod (tedy že je invalidní a získal potřebnou dobu pojištění).

III.

[9] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Namítá, že podklady pro výpočet potřebné doby pojištění má z úřední povinnosti shromažďovat správní orgán. Pro invalidní osobu může být shromáždění podkladů pro posouzení potřebné doby pojištění faktickou překážkou k uplatnění práva, zvláště v případě, kdy jde o osobu omezenou výkonem trestu odnětí svobody.

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že splňuje podmínky nároku na invalidní důchod, neboť je invalidní a získal potřebnou dobu pojištění. Má za to, že krajský soud nesprávně aplikoval čl. 46 nařízení č. 883/2004. Měl dbát jak zásady sčítání dob pojištění, tak principu zachování nabytých práv, na kterých stojí koordinace sociálního zabezpečení v rámci Evropské unie. Pro tuto koordinaci je podstatný i princip rovného zacházení migrující osoby na území členských států. Konečně je třeba respektovat i princip aplikace právního řádu jednoho státu, který by měl zamezit tomu, aby migrující osoba podléhala právním předpisům více států nebo naopak, aby nebyla pojištěna vůbec. Stěžovatel poukazuje na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 987/2009“). Podle obou těchto nařízení je podle stěžovatele stanovení invalidity a určení jejího stupně podle vnitrostátních právních předpisů institucí jednoho členského státu závazné pro instituce jiného členského státu.

[12] Německé orgány sociálního zabezpečení přitom stěžovateli přiznaly na základě jeho žádosti ze dne 5. 7. 2018 invaliditu 60 stupňů. Žalovaná i krajský soud tudíž pochybily při zjišťování objektivního stavu věci. Žalovaná si počínala nedbale při posuzování doby pojištění ve vztahu k době pobytu stěžovatele v ochranném psychiatrickém léčení v Německu. Navíc se s datem podání žádosti u instituce jiného členského státu Evropské unie nakládá tak, jako by žádost byla podána přímo a účinně u instituce odpovědné za poskytování dávek u členského státu EU, v tomto případě u orgánu České správy sociálního zabezpečení. Krajský soud se touto otázkou nezabýval a neposuzoval datum podání žádosti o invalidní důchod v Německu a vliv tohoto podání na splnění potřebné doby pojištění.

K uvedenému stěžovatel předkládá jako důkaz sdělení Deutsche Rentenversicherung ze dne 23. 6. 2023.

[13] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti uvádí, podstatný přesah jeho vlastních zájmů spatřuje v posouzení otázky zápočtu potřebné doby pojištění mezi zeměmi Evropské unie, kterou považuje za zásadní a přesahující rámec ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce.

IV.

[14] Žalovaná vyjadřuje s kasační stížností nesouhlas a upozorňuje, že kasační námitky jsou v podstatě shodné s těmi žalobními. Konkrétně k nim pak uvádí, že zápočet doby, kterou stěžovatel strávil v Německu, byl závislý výlučně na vyjádření německého nositele pojištění. Žalované nepřisluší kvalitu podaných informací ani závěry v nich uvedené přezkoumávat, ale nemůže je ani přehlížet. Stěžovatel však neoznačil jediný důkaz, který by zjištěný skutkový stav zpochybňoval. Závažnost rozhodnutí německých orgánů sociálního zabezpečení co do stanovení data vzniku invalidity a jejího rozsahu naráží na čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004. Konečně podle žalované neobstojí ani kasační námitka, podle níž nerespektovala princip koordinace, neboť z její strany došlo k zohlednění lékařských nálezů německých lékařů.

V.

[15] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb. účinná od 1. 4. 2021).

[16] Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

pokračování

[17] V nynější věci se § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť se jedná o věc důchodového pojištění, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele, a je tak důvod k jejímu přijetí k věcnému posouzení. Tento podstatný přesah vlastních zájmů však Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal.

[18] Stěžovatel v nyní projednávané věci namítá nesprávné posouzení jeho invalidity a data jejího vzniku, jakož i potřebné doby pojištění. Ve Spolkové republice Německo, kde podal žádost o uznání invalidity dne 5. 7. 2018, mu byla uznána invalidita v míře 60 stupňů a stanoven vznik invalidity ke dni 28. 2. 2018. Shodně tak měla učinit i žalovaná, která měla zohlednit i datum podání žádosti v Německu. Podle stěžovatele nadto žalovaná i krajský soud nerespektovaly princip sčítání dob pojištění a nedbale zohlednily dobu jeho pobytu v [obsahuje citlivé údaje] v Německu.

[19] Nejvyšší správní soud již v minulosti ve své judikatuře dovodil, že podle přílohy VII nařízení č. 883/2004 nebyla potvrzena shoda mezi právními předpisy České republiky a Německa. Rozhodnutí ani posouzení zdravotního stavu provedená příslušnými německými institucemi či posudkovými lékaři tak nejsou pro žalovanou závazná ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004 (viz rozsudek kasačního soudu ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 Ads 84/2022-53). To správně dovodil již krajský soud, byť stěžovatel setrvale, avšak chybně, namítá opak.

[20] Podle čl. 49 odst. 2 nařízení č. 987/2009, na něž stěžovatel také odkazuje, pak mají české orgány sociálního zabezpečení povinnost přihlížet k dokumentům, lékařským zprávám a informacím správní povahy získaným institucí kteréhokoli jiného členského státu, jako kdyby byly vydány v jejím vlastním členském státě, což však nebrání dotčeným institucím ostatních členských států, aby vycházely z posouzení zdravotního stavu provedeného vlastními lékaři a případně dospěly k odlišnému odbornému závěru. Podmínkou je, že nesmí vznikat zcela nedůvodné rozdíly. Tudíž odlišné posouzení by mělo být ze strany žalované, resp. posudkových orgánů náležitě odůvodněno (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 Ads 140/2012-44, ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 Ads 155/2015-25, či rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 8 Ads 162/2016-29).

[21] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaná v souladu s výše uvedeným postupovala. V tom se s ním nyní shoduje i Nejvyšší správní soud. Ten setrvale judikuje, že při rozhodování ve věcech invalidity a změny jejího stupně (resp. v navazujícím řízení o kasační stížnosti), ověřuje soud pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o něž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003 č. j. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 3. dubna 2013 č. j. 6 Ads 158/2012-24, rozsudek ze dne 10. 5. 2013 sp. zn. 6 Ads 12/2013, rozsudek ze dne 10. 5. 2013 sp. zn. 6 Ads 25/2013), neboť k posouzení odborných medicínských otázek nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz, avšak s ohledem na mimořádný význam uvedeného posudku v řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím. Právě proto je třeba trvat na jeho celistvosti a přesvědčivosti, která spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, nebo ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014-80).

[22] V souzené věci krajský soud zdůraznil, že v posudku ze dne 10. 1. 2023 dospěla PK MPSV ve vztahu ke zdravotnímu stavu stěžovatele k závěru, že invalidita vznikla ke dni 4. 8. 2019, neboť toho dne byla ve zdravotní dokumentaci poprvé jasně uvedena [obsahuje citlivé údaje], která je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti. Přitom tento závěr vycházel nejen z lékařských zpráv českých lékařů, ale i lékařských zpráv německých. Posudková komise tedy zohlednila zdravotní stav stěžovatele na základě kompletní zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře a nálezů specializovaných lékařů jak z České republiky, tak i z Německa, včetně zpráv předložených stěžovatelem. Shodně s krajským soudem i Nejvyšší správní soud považuje posudek MPSV ohledně posouzení stěžovatelova zdravotního stavu a stanovení dne vzniku invalidity za úplný a přesvědčivý v souladu se závěry výše citované judikatury.

[23] Za pochybení v této souvislosti nelze považovat stěžovatelem v kasační stížnosti uváděnou výtku, že krajský soud nezohlednil nařízení č. 987/2009. Z výše uvedeného však vyplývá, že ač výslovně na uvedené nařízení nepoukázal, přesto při úvahách o kvalitě a náležitostech posudku MPSV nepřehlédl, že žalovaná vzala v potaz všechny zprávy týkající se stěžovatelova zdravotního stavu, tedy i ty ze Spolkové republiky Německo. Požadavkům vyplývajícím z čl. 49 odst. 2 nařízení č. 987/2009, tak bylo ve správním řízení učiněno za dost, což ani krajský soud nepřehlédl.

[24] Jen pro úplnost a nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že stěžovatelova polemika obsažená v kasační stížnosti ohledně principů koordinace sociálního zabezpečení v rámci Evropské unie je veskrze obecná, Nejvyšší správní soud se jí tudíž více, než shora uvedeno, věnovat nemohl.

[25] Stěžovatel také nesouhlasí se závěry ohledně získání potřebné doby pojištění a konkrétně namítá, že krajský soud nedbale zohlednil dobu jeho pobytu v [obsahuje citlivé údaje] v Německu. Nejvyšší správní soud k uvedenému předepisuje, že řízení o kasační stížnosti (shodně jako i řízení o žalobě) je ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že obsah a kvalita uplatněných námitek do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jeho rozhodnutí a míru podrobnosti, se kterou se uplatněné argumentaci bude věnovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/204-70, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, a řada dalších). Nejvyšší správní soud tedy také není oprávněn za stěžovatele domýšlet argumenty a upřesňovat a konkretizovat jeho námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017-20).

[26] S ohledem na uvedené tudíž na tomto místě pouze v rozsahu odpovídajícím míře obecnosti uvedené kasační námitky shrnuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí tomu, že se stěžovatel měl po jistou dobu nacházet v [obsahuje citlivé údaje] zabývala, jak vyplývá ze správního spisu i napadeného rozhodnutí (viz především jeho str. 4 a 5). Také krajský soud se uvedenému věnoval v odst. 45. až 50. napadeného rozsudku při úvahách o celkové získané době pojištění stěžovatele potřebné pro vznik nároku na invalidní důchod. Nejvyšší správní soud tak s odkazem na ustálenou judikaturu dodává, že povinností soudu není

pokračování

vypořádat každou dílčí námitku, nýbrž se přesvědčivě a uceleně vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Těmto požadavkům krajský soud dostál.

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že je to žalovaná, která je povinna shromažďovat potřebné podklady pro zjištění potřebné doby pojištění, nikoliv invalidní osoby, navíc ty, které jsou omezeny výkonem trestu odnětí svobody. Ve vztahu k podání žádosti o přiznání invalidního důchodu v Německu také tvrdí, že den podání této žádosti měl být zohledněn i při posouzení vzniku invalidity v České republice. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že stěžovatel v žalobě tuto argumentaci vůbec neuplatňoval. I když o podání žádosti v Německu se zmínil, učinil tak v souvislosti s tím, že mu německé orgány sociálního zabezpečení na jejím základě přiznaly invaliditu v míře 60 stupňů, nikoli v tom smyslu, jak nyní uvádí v kasační stížnosti. Krajský soud tudíž neměl povinnost se těmito otázkami zabývat. Uvedené kasační námitky jsou nyní nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovateli nic nebránilo je uplatnit již v řízení o žalobě. Uplatnil-li je poprvé až nyní v kasační stížnosti, jedná se o námitky, které Nejvyšší správní soud jako první není oprávněn posuzovat.

[28] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu nezjistil stěžovatelem namítané vady. Z odůvodnění napadeného rozsudku neplyne nerespektování dosavadní vnitřně jednotné a ustálené judikatury ani potřeba judikaturního odklonu. Naopak, krajský soud své závěry založil na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten proto neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

VI.

[29] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Proto ji jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[30] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost došlo na základě zjednodušeného věcného přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Výrok o nákladech řízení je tudíž odůvodněn § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaná ve věcech důchodového pojištění nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[31] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 29 Ad 5/2022-66, ustanoven zástupcem JUDr. Martin Knob, advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1.573 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 1.000 Kč [§ 9 odst. 2, ve spojení s § 7 bodem 3. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif)] za sepis kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč, celkem tedy 1.300 Kč. S ohledem na skutečnost, že ustanovený zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o tuto daň ve výši 273 Kč (21 % z částky 1.300 Kč). Částka nákladů řízení bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu